

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Гж2. 236/14
15.05.2014. године
НОВИ САД

У ИМЕ НАРОДА!

Апелациони суд у Новом Саду као другостепени грађански суд у већу састављеном од судија овог суда Душице Шалић, као председника већа, Верице Бајић и Мирјане Андријашевић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца **Ђ. Н.** из З., ул. ... бр. ..., против тужених **Б. Н. и малолетне Г. Н.**, коју заступа законска заступница Б. Н., обе из З. ул. бр. ../..., коју заступа пуномоћник С. Т., адвокат из З., ради оспоравања очинства, одлучујући по изјављеној жалби тужиоца против пресуде Вишег суда у Зрењанину посл.бр. П2.3/14 од 27.02.2014. године, у нејавној седници већа одржаној дана 15.05.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Жалба тужиоца се као неоснована **ОДБИЈА**, па се пресуда Вишег суда у Зрењанину посл.бр. П2. 3/14 од 27.02.2014. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијен је тужбени захтев тужиоца а којим је тражено да се утврди да исти није отац малолетне Г. Н. и да се исти брише као отац малолетне Г. из матичне књиге рођених уписане под бр. ... за матично подручје З., као и да тужиоцу након правоснажности пресуде престаје обавеза издржавања малолетног детета. Пресудом је тужилац обавезан да туженој Б. Н. на име трошкова парничног поступка исплати новчани износ од 25.500,00 динара под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде жалбу је изјавио тужилац из свих законских разлога са предлогом да се побијана пресуда укине и спис врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Одговор на жалбу није достављен.

Жалба тужиоца је дозвољена, благовремена, али неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу примене одредбе чл. 386. ст. 3. Закона о парничном поступку овај суд налази да побијана првостепена пресуда није захваћена битним повредама одредаба Закона о парничном поступку из чл. 374. ст. 2. тач. 1. до 3., 5., 7. и 9. а о којима овај суд води рачуна по службеној дужности, да је чињенично стање потпуно и правилно утврђено и на исто је првостепени суд правилно применио одредбе материјалног права.

Према стању у спису и утврђењу првостепене пресуде, а полазећи од датих разлога у истој првостепени суд утврђује да су тужилац Ђ. Н. и тужена Б. Н. одржавали интимне односе у току и године, да је малолетна Г. Н. рођена године, а да су тужилац и тужена Н. Б. закључили брак године који брак је прекинут године од када брачна заједница више није успостављена. На основу извештаја матичара за матично подручје Града З. од године првостепени суд је утврдио да је тужилац дао изјаву о признању очинства уз сагласност мајке детета на записнику пред матичарем матичног подручја З. дана године основном које изјаве је исти уписан у матичну књигу рођених за малолетну Г. као отац Н. Г. Код таквог чињеничног утврђења првостепени суд је одбио предлог тужиоца за одређивање вештачења путем ДНК-а анализе с обзиром да овај доказ није од значаја за одлучивање у овој правној ствари. На овако утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио одредбу чл. 56. ст. 4. Породичног закона у којој се каже да није допуштено оспоравање очинства утврђено признањем оним лицима која су се сагласила са признањем очинства. Како је очинство малолетне Г. утврђено, односно исто уписано у матичне књиге рођених на основу признања тужиоца као оца уз сагласност тужене као мајке, то се тужба за оспоравање очинства које је уписано на изнети начин не може поднети, следом чега је захтев тужиоца којим се тражи оспоравање очинства као неоснован и одбијен. Наиме, у ситуацији када је дошло до уписа очинства на изнети начин (основом изјаве о признању) може се поднети тужба за поништај изјаве о признању очинства, а никако тужба за оспоравање очинства како је то учинио тужилац, а последица чега је и одбијање његовог захтева како је то одлучио првостепени суд изреком своје пресуде.

Код таквог стања ствари правилном применом материјалног судио је првостепени суд када је тужбени захтев тужиоца као неоснован одбио. Ово већ са разлога на које се позива и првостепени суд у својој пресуди, а које у свему прихвата и овај суд и на исте упућује у одговору на наводе жалбе уместо овде сувишног понављања.

Стога овај суд наводе жалбе тужиоца није могао прихватити као тачне и основане јер је побијана пресуда донета без битних повреда о којима овај суд води рачуна по службеној дужности уз потпуно и правилно чињенично утврђење и уз правилну примену материјалног права. Првостепени суд је имао довољно доказа у спису које је правилно ценио и своју одлуку ваљано образложио и дао ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Инсистирање у наводима жалбе тужиоца да је истом ускраћено право на провођење доказа путем ДНК-а анализе и утврђења да ли је исти отац малолетне тужиле или не, као релевантне није прихватио ни овај суд, а с обзиром да је правилно првостепени суд нашао да разлога за одређивање овог доказа није било, с обзиром на постављени тужбени захтев, а последица каквог захтева је неопходност примене одредбе члана 56. став 4. Породичног закона, а која доводи до одбијања тужбеног захтева уколико је исти постављен на начин како је то учињено тужбом тужиоца. Наиме, и овај суд налази да је тужилац могао да постави тужбу за поништај изјаве о

признању очинства, а никако да тужбеним захтевом тражи оспоравање очинства које је уписано у матичну књигу рођених за малолетну Г. основом признања тужиоца уз сагласност мајке, тужене Б. Н. на који начин је извршен упис очинства у матичну књигу рођених за малолетну Г. Н..

Следом свега изнетог ваљало је жалбу тужиоца као неосновану одбити и побијану првостепену пресуду потврдити, налазећи при том да је и одлука о трошковима парничног поступка правилно донета, с обзиром да је тужилац који је спор изгубио у обавези да туженој накнади настале трошкове које је иста определила у свом захтеву постављеном на рочишту на коме је расправа и закључена.

Са изнетих разлога, а применом одредбе чл. 390. ЗПП-а одлучено је на начин као у изреци ове пресуде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

ДУШИЦА ШАЛИЋ с.р.

з.т.о.: